γύρισε πρὸς τὸν Λινιάνο καὶ τὸν χαιρέτησε εἰρωνικά.

Ὁ μαρκήσιος σηκώθηκε ἐπάνω κάτωχρος καὶ πλησιάζοντας τὸν τέως φίλο του, τοῦ κατέφερε ἕνα σφοδρὸ ῥάπισμα. Ἀλλ' ὁ Λουκιανός, πιὸ ρωμαλέος ἀπ' αὐτόν, τὸν ἀγκάλιασε μὲ δύναμι, τὸν σήκωσε ψηλά, τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς λέσχης καὶ τὸν ἐκράτησε μετέωρο στὸ κενό.

— Ἄθλιε! τοῦ φώναξε Ἢ μοῦ ζητᾶς συγγνώμη ἢ σὲ ἀφίνω καὶ πέφτεις κάτω!...

— Ἂν δὲν μὲ ρίξῃς κάτω, θὰ εἶσαι ἄνανδρος καὶ τιποτένιος! ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος μὲ ἀτάραχη φωνή.

Ἀλλ' ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ τοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἔξαψη, ἐροτίμησε νὰ μὴν γκρεμίσῃ κάτω τὸν ἀντίπαλό του. Τὸν ξανάμπασε λοιπὸν στὴν αἴθουσα καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλη ἡ πόλις ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ μαρκήσιος Λινιάνο ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ ἐκ νέου μὲ τὸ Λουκιανὸ Κλαβῶ καὶ ἄτειρο πλῆθος κόσμου εἶχε συρρεύσει ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ στὸν τόπο τῆς μονομαχίας.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι πῆραν τὰ ξίφη τους καὶ ἔλαβαν στάσι ἀμύνης. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Λουκιανός, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ἔβαλε τὸ ξίφος του κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του, ἔδωσε ἕνα μπάτσο στὸν ἀντίπαλό του καὶ ξαναπῆρε τὴν πρώτη του θέσι.

Ὁ μαρκήσιος ἐρρύαξε γιὰ τὴ προσβολὴ αὐτὴ καὶ ὥρμησε ἐναντίον του ἀφρίζοντας ἀπ' τὴ λύσσα. Ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς φρόντιζε νὰ προφυλάσσεται καὶ ἀτέφευγε τὰ χτυπήματά του.

Ὁ ἀγῶνας διαρκοῦσε τώρα μιὰ ὥρα καὶ κανέναις ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντιπάλους δὲν ὑποχωροῦσε. Μετὰ ὀλιγάλεπτη ἀνάπαυσι ἡ μονομαχία ἐπανελήφθη μὲ μεγαλείτερη ὁρμή. Σὲ λίγο ὁ Λουκιανὸς τραυματίστηκε στὸ βραχίονα, στὸ λαιμὸ καὶ στὸ στῆθος καὶ ὁ ἀντίπαλός του στὸν ὦμο, στὸ μέτωπο καὶ στὸ πλευρό.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀξιοθρήνητο. Εἶχαν πετσοκοπεῖ, εἶχαν παραμορφωθεῖ, εἶχαν γίνει ἐλεεινοί, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζαν νὰ σταματήσουν. Στὸ τέλος, βύθισαν ὁ ἕνας στὰ στήθη τοῦ ἄλλου τὰ ξίφη τους κι' ἔπεσαν κάτω ἐξαντλημένοι.

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν ἔφτανεν αὐτό, ζήτησαν ἀμέσως νὰ συνεχίσουν τὴν μονομαχία, μέχρι θανάτου, μὲ τὶ στόλια. Μολονότι δὲ τὰ χέρια τους ἔτρεμαν, ἐσόπευσαν κι' ἐπροβόλησαν. Ὁ Λουκιανὸς χτυπήθηκε στὸν ὦμο καὶ ὁ μαρκήσιος ὁλόισα στὴν καρδιά.

Ἔτσι, ἐπέζησε μόνον ὁ Λουκιανὸς Κλαβώ, ὁ ὁποῖος μετὰ μακροτάτη νοσηλεία ἐπανέκτησε τὴν ὑγεία του, παντρεύτηκε τὴ χήρα ποὺ ἀγαποῦσε κι' ἔζησε ἰσχυότατα μέχρι τέλους τοῦ βίου του, ἐπιβληθεὶς ἐκ νέου στὴν ἐκτίμησι τῶν συμπολιτῶν του.

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Ο... ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Κάποια Ἀμεριανικὴ ἐφημερίδα εἶχε δημοσιεύσει κάποτε τὴν εἴδησι τῆς ἀναχωρήσεως ἑνὸς Ἄγγλου ἱεροκήρυκος καὶ παρακάτω μιὰ ἄλλη περὶ τοῦ φόνου ἑνὸς λυσσασμένου σκύλου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴ σελιδοποίησι ἔγινε λάθος στὴν ταξινόμησι τῶν στίχων, οἱ ἀναγνῶσται τοῦ φύλλου διάβασαν τὴν ἑξῆς καταπληκτικὴ εἴδησι, ποὺ προέκυψε ἐκ τοῦ μπερδέματος τῶν δύο εἰδήσεων:

Ὁ σεβάσμιος ἱεροκῆρυξ Ἰάκωβος Θόμσον ἐξεφώνησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου τὸν ὁποιαρεστιστήριο λόγο του ἐν μέσῳ πολυαρίθμου ἐκκλησιάσματος. Ἀφοῦ τοὺς ἐγνωστοποίησε ὅτι κατὰ προτροπὴν τῶν ἰατρῶν θὰ ἐπέστρεφε χάριν τῆς ὑγείας του στὴν πατρίδα του, ἀπηύθυνε εὐχὰς ὑπὲρ αὐτῶν στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ συγκινητικὴ προσλαλιά. Ἔπειτα (ἀπὸ δῶ ἀρχίζει τὸ κωμικὸ μέρος τῆς διηγήσεως) ἄρχισε νὰ διατρέχῃ δρομαίως τὴν ὁδὸν Μπενεφίτ διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ γωνιακοῦ σχολείου. Καθ' ὁδὸν ὅμως τὸν συνέλαβαν οἱ μάγκες καὶ τοῦ κρέμασαν στὸ λαιμὸ ἕναν σκουριασμένο τενεκέ. Ἐφωδιασμένος λοιπὸν μὲ τὸ ἠχηρὸ αὐτὸ ἐξάρτημα, ἐτρέπη εἰς φυγὴν προκαλῶντας μεγάλη φασαρία καὶ σκορπίζοντας παντοῦ τὸ φόβο. Εὐτυχῶς ὅμως τὸν ἀντελήφθη κάποιος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπυροβόλησε καὶ τὸν ἄφησε ἄπνουν!».

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Δυὸ φίλες νειόπαντρες συναντῶνται σ' ἕνα χορό.

— Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ ἄντρας σου; ρωτάει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

— Ἄ, θαυμάσιος ἄνθρωπος. Κι' ὁ δικός σου;

— Πολὺ τρομερὰ φιλάρεσκος. Εἶν' αὐτὸς ποὺ στέκεται στὴ γωνία καὶ κυττάζει πρὸς τὰ ἐδῶ. Τὸν βλέπεις;

— Ναί, ἀλλὰ γιατί κυττάζει μ' ἕνα μάτι;

— Χάριν... οἰκονομίας!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Η ΜΕΘΗ!

(Ἀληθινὴ ἱστορία).

Τὰ Ἀγγλικὰ χρονικὰ τοῦ περασμένου αἰῶνος διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀστεῖο ἐπεισόδιο ποὺ ἀναφέρεται σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους Ἄγγλους μεγιστάνας τῆς ἐποχῆς, τὸν κόμητα Πέμπροκ.

Ὁ κόμης Πέμπροκ εἶχε πολλὰ σπάνια προτερήματα, ἀλλὰ ἦταν καὶ τρομερὰ ἰσχυρογνώμων.

Ὅταν π. χ. οἱ συγγενεῖς του τὸν παρακινοῦσαν νὰ κάνῃ κάτι ποὺ δὲν τὸ ἤθελε ὁ ἴδιος, ὑποχρινόταν τόν... βαρύκοο καὶ ἀπαντοῦσε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων στὶς ἐρωτήσεις τους.

Μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν του, συγκατελέγετο καὶ κάποιος Τζών, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπηρετοῦσε ἀπὸ παιδί, μὲ μεγάλη ἀφοσίωσι καὶ πίστι. Ὁ κόμης, θέλοντας νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸν ἐπροβίβασε σὲ ἀμαξηλάτη του.

Ἀπὸ τότε ὅμως ὁ Τζὼν ἄρχισε νὰ πίνῃ καὶ σιγὰ-σιγὰ κυριεύτηκε ἀπὸ τὸ πάθος τῆς μέθης.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἄρεσε καθόλου στὴν κόμησσα Πέμπροκ, ἡ ὁποία παρακινοῦσε τὸ σύζυγό της νὰ τὸν διώξῃ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν λυπόταν συγχρόνως, ἔκανε ὅπως συνήθως, πὼς δὲν καταλάβαινε τὰ λόγια της.

— Ναί, τῆς ἀπαντοῦσε, ὁ Τζὼν εἶνε ἰδεώδης ὑπηρέτης!

— Μὰ σοῦ λέω πὼς εἶνε πάντα μεθυσμένος, τοῦ ἔλεγε ἡ κόμησσα, καὶ πρέπει νὰ τὸν διώξουμε...

— Ἄ, ναί! ἀποκρινόταν ὁ ἰδιότροπος κόμης. Βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία μας ἀπὸ μικρὸ παιδί καὶ, καθὼς λές πολὺ σωστά, πρέπει νὰ τοῦ αὐξήσουμε τὸ μισθό...

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Τζὼν εἶχε παραπιεῖ καὶ ἐνῶ ὁδηγοῦσε τὸ ἁμάξι, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου του, τὸ ἀναποδογύρισε!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὅλοι τινάχτηκαν ἔξω ἀπ' τὶς θέσεις τους, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πάθουν τίποτε.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνετέλεσε, ὥστε νὰ κορυφωθῇ ἡ ἀγανάκτησις τῆς κομήσσης, ἡ ὁποία ὅταν ἔγυρισαν στὸ σπίτι, τᾶβαλε μὲ τὸ σύζυγό της:

Βλέπεις, τοῦ εἶπε, τί κοντέψαμε νὰ πάθουμε μ' αὐτὸ τὸ κτῆνος τὸν Τζών; Ἂν δὲν τὸν διώξῃς, σήμερα μάλιστα, εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς σκοτώσῃ καμμιὰ μέρα...

Ὁ Τζών; Ἄ, τὸν καϋμένο! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ κόμης. Εἶνε ἄρρωστος, εἶπες; Ὦ, αὐτὸ πολὺ μὲ στενοχωρεῖ...

— Ἄρρωστος; Ἐγὼ σοῦ εἶπα ἄρρωστος; φώναξε ἡ κόμησσα. Μὰ δὲν ἀκοῦς καθόλου, χριστιανέ μου; Ἐγὼ σοῦ εἶπα πὼς ἀπ' τὸ πολύ του μεθύσι λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς σκοτώσῃ!...

— Ὦ, βέβαια, ἀποκρίθηκε, πάντα σοβαρὰ ὁ κόμης. Ἔδειξε ἐξαιρετη διαγωγὴ καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι, τὸ διστυχισμένο.

Ἡ κόμησσα, βλέποντας ὅτι δὲν ἔκανε τίποτε, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ καταφουρκισμένη. Τότε ὁ κόμης κάλεσε τὸν Τζὼν καὶ τοῦ εἶπε ἐντελῶς ἀτάραχος:

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Τζών. Ξέρεις ὅτι σὲ συμπαθῶ πολὺ καὶ ὅτι θέλω πάντα τὸ καλό σου. Ἐνόσῳ φέρεσαι ἀπέναντί μου ὅπως πρέπει, θὰ βρίσκῃς μέσα στὸ σπίτι μου κάθε περιποίησι. Ἡ μυλαίδη μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου πὼς εἶσαι ἄρρωστος καὶ πραγματικὰ βλέπω ὅτι μόλις μπορεῖς νὰ σταθῇς στὰ πόδια σου. Πήγαινε λοιπὸν νὰ πλαγιάσῃς καὶ θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ ὅ,τι χρειάζεται...

Τί νάκανε ὁ Τζών;... Ἂν καὶ τελείως καλὰ στὴν ὑγεία του, ἀναγκάστηκε νὰ κρεββατωθῇ. Σὲ λίγο τὸν ἐπεσκέφθη ὁ γιατρὸς τοῦ κυρίου του, ὁ ὁποῖος τοῦ κόλλησε ἕνα μεγάλο βυζιγάντι καὶ τοῦ ἀφήρεσε διὰ φλεβοτομίας... ἕξῃ οὐγκιὲς αἷμα!

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ διστυχὴς Τζὼν αἰσθάνθηκε πραγματικὴ ἀδυναμία καὶ μονάχα τότε ἀντελήφθη τὸ σκοπὸ τοῦ κυρίου του. Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ πῇ τίποτε, γιατί φοβόταν μήπως χάσει τὴ θέσι του.

Στὸ διάστημα τῆς... ἀσθενείας του ὡς μόνη τροφὴ τοῦ ἔδιναν ἕνα εἶδος χυλοῦ καὶ τοῦ εἶχαν διαρκῶς ἀπὸ πάνω του μιὰ χρηᾶ νοσοκόμα. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, τέλος, ὁ κόμης ἐμήνυσε στὸν Τζὼν ὅτι ἐχάρηκε ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν... ταχεία ἀνάρρωσί του καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν δῇ.

— Ἔ, Τζών! τοῦ φώναξε ὅταν ὁ ὑπηρέτης παρουσιάστηκε μπροστά του. Τὴν ἔστειλες στὸ διάβολο τὴν ἀρρώστεια... Μπράβο!

— Μυλόρδε, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρέτης, σᾶς ζητῶ συγγνώμη καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ μοῦ ξαναστμβῇ ἄλλοτε αὐτό...

— Καλά, τοῦ εἶπε ὁ λόρδος, διατηρῶντας πάντα τὴν σοβαρότητά του. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φυλαχτῇ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Μάθε ὅμως, ὅτι ἂν ξαναρρωστήσῃς, θὰ τὸ καταλάβω πρὶν ἀκόμα μοῦ τὸ πῆς. Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ λάβῃς τὶς ἴδιες πατρικὲς περιποιήσεις ποὺ εἶχες καὶ στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας σου αὐτῆς....

— Ἐλπίζω, μυλόρδε, ὅτι δὲν θὰ τὶς ξαναχρειαστῶ πειά... ψιθύρισε ὁ ὑπηρέτης.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀλλ' ἐφόσον κάνεις τὸ χρέος σου, πρέπει νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου... Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, παιδί μου, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ πᾶς χαμένος...

Μετὰ τὴ συνομιλία αὐτή, ὁ κόμης ἔγνεψε στὸν ὑπηρέτη του, ὅτι μποροῦσε νὰ φύγῃ...

Ὁ Τζὼν ἔφυγε κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναμέθυσε ποτὲ πειά...